

нуваше българския народъ, най-подиръ намѣри разрѣшеніе. 1870 година 28 февруари великия везиръ Али-паша повикалъ при себе си българскитѣ прѣдставители въ Цариградъ и нѣколко грѣцки първенци и имъ връчилъ фермана, койго дава право на българигѣ да иматъ самостоятелна църква. Веднага слѣдъ това фермана билъ прѣведенъ и помѣстенъ въ колонигѣ на цариградскитѣ български вѣстници, а чрѣзъ тѣхъ той станалъ достояние на народа, койго посрѣщналъ извоюванигѣ правдини съ неописуемъ възторгъ. Чинтуловъ, който винаги е ималъ присърдце народнитѣ работи, сега се зачита въ прѣвода на 10-я членъ отъ фермана, къдѣто се опрѣдѣлятъ границигѣ на бѣдештата българска екзархія, и намира, че текста на посочения членъ не е прѣведенъ правилно въ „Право“ и „Македония“. Това го накарва да излѣзе съ дописка въ вѣстникъ „Право“ (16 III 1870, бр. 3, год. V), която дава поводъ да избухне нова вражда между Чинтулова и Славейкова, но вече съ много по голѣма озлобеностъ и острота. Въ своята дописка, Чинтуловъ слѣдъ като отбѣлѣзва, че редактора на „Право“ е помѣстилъ най-напрѣдъ въ вѣстника си фермана, за което заслужава похвала, изтъква, че първия краткъ прѣводъ на „Право“, ако и да ималъ нѣкои недостатѣци, билъ замѣненъ наскоро съ другъ „поясень“ и „по вразумителень“. Слѣдъ туй той прѣминава къмъ прѣвода на „Македония“, като се спира изключително върху прѣвода на 10-я членъ отъ фермана. Чинтуловъ намира, че прѣвода на „Македония“ „Крѣйбрѣжіето на Черно море отъ Вирна до Кюстенджа ще състави българската екзархія, като са изключватъ около 20 села на които жителигѣ не бѣ били българѣ“ въ тази си часть не отговаря на оригинала и, за да се дойде до истината цитира фразата, както е въ оригинала. А